

Jeg ærgrer mig stadig væk over – og efter debatten i dag er det jo ikke blevet klarere, hvorfor – at en rapport om grøn markedsøkonomi ikke indeholder offentlige grønne indkøb, ikke indeholder noget om at omlægge registreringsafgift, kvælstofafgift, afgifter på skadelige kemikalier, alle de ting, der kunne medføre, at forbrugerne reelt fik en pris, der afspejlede varenes miljøomkostninger. Der er heller ikke noget om mærkning, ikke noget, der giver forbrugerne et reelt valg.

Det er også ærgerligt, at vi så får et forslag til vedtagelse fra regeringspartierne plus de to støttepartier, Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti, som reelt ikke sikrer forbrugerne mod prisstigninger. Vi har været meget åbne over for at genforhandle, finde ud af, at der stod, at der ikke måtte ske prisstigninger. Der kunne såmænd også gerne være indføjet »men gerne prisfald«, men det har regeringspartierne, Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti ikke været interesseret i.

Endnu en gang er Dansk Folkeparti løbet fra sine tidligere udsagn i pressen om, hvad man ønskede på området, ikke stillet nogen krav, ikke ønsket en garanti mod prisstigning, men været en dikkende lammehale. Det samme kunne man sige om Kristeligt Folkeparti. De udtrykker det sympatisk, men ender alligevel med at gøre nøjagtig det samme som regeringen.

Så vi får nu et forslag til vedtagelse, der bliver vedtaget, som ikke binder regeringen til noget som helst overhovedet, og så må vi se, hvad der kommer ud af det i den videre proces. Men der er ikke sagt noget som helst i dag, som gør, at jeg føler mig mere tryk ved, hvor det er regeringen reelt vil hen med en grøn markedsøkonomi.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de tre forslag til vedtagelse, der er fremsat af henholdsvis hr. Eyvind Vesselbo (V) m.fl., fru Pernille Blach Hansen (S) m.fl. og hr. Keld Albrechtson (EL) blive foretaget i mødet på tirsdag den 20. maj.

Den næste sag på dagsordenen var:

31) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 162:

Forslag til folketingsbeslutning om en idræts-politisk udviklingspulje.

Af Peder Sass (S) m.fl.
(Fremsat 30/4 2003).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Arbejdet i de frivillige foreninger udgør en hovedhjørnesten i regeringens idrætspolitik. Det har vi meldt ud fra starten i regeringsgrundlaget, og i parentes bemærket var det første gang nogen sinde, at idrætten overhovedet indgik i et regeringsgrundlag i Danmark.

Vi meldte også ud, at mange af de centrale råd og nævn skulle nedlægges. Passive centrale puljer med meget brede formål var og er ikke en del af regeringens måde at føre politik på, og det gælder altså også idrætsområdet.

Idrætspolitisk Idéprogram har angiveligt støttet mange gode og for øvrigt brugbare projekter. Men de har, som det ofte er tilfældet med centrale projektmidler, også støttet mange projekter, som ikke har en egentlig forankring, projekter, som falder sammen, når støtten ophører, projekter, som er afhængige af professionelle projektmedarbejdere. Evalueringen viser således også, at kun en tredjedel af de støttede projekter fortsætter under en eller anden form, efter at støtten ophører.

Derfor vil vi i regeringen i højere grad basere vores politik på den organiserede idræt og på etablering af nye partnerskaber mellem de lokale idrætsforeninger og andre relevante aktører. Når vi fra det offentlige overhovedet involverer os økonomisk i idrætten, er det jo i høj grad med henvisning til de store værdier, der ligger i det frivillige foreningsarbejde, i det forpligtende fællesskab og i den demokratiske læring, som foreningsarbejdet er så fornemt et udtryk for.

Jeg er som udgangspunkt helt enig med forslagsstillerne i, at ændringerne i befolkningens idrætsdeltagelse er en idrætspolitisk og i videre forstand en kulturpolitisk udfordring.

Jeg er også enig i, at det er vigtigt at få skabt nogle synlige projekter, fyrtårne, som kan rage op og være til inspiration for foreninger, kommuner, skoler, institutioner og andre i forbindel-

se med idrætsudbud til de mindre aktive borgere. Men disse fyrtårne slukkes hurtigt, hvis ikke de har en solid forankring i den frivillige idræt eller i det mindste, hvis ikke den frivillige idræt er inddraget. Jeg tror altså ikke på de mange løsevne projekter.

Med de ændringer i befolkningens idrætsvaner, som jo bl.a. hænger sammen med ændringer i befolkningssammensætningen, bliver der ganske flere særlige grupper, som skal tænkes ind i idrætspolitikken. Men det er altså ikke staten, der skal påtage sig alle de mange forskellige initiativer. Vi har jo i Danmark et meget varieret idrætsliv, og jeg har fuld tillid til, at de mange nye behov, der melder sig, også vil vinde indpas i foreningslivet. Det kan være, det tager lidt tid, og det kan være, at staten skal hjælpe en lille smule, men ansvaret er først og fremmest foreningernes, og jeg har ikke grund til at tro, at de ikke er voksne nok til at løfte dette ansvar.

Kl. 18.50

Sådan læser jeg i øvrigt også evalueringen af Idrætspolitisk Idéprogram. Det dokumenterer en stor initiativrigdom og omstillingsparathed hos foreningerne. Jeg synes derfor ikke, at vi uden at tænke os om skal fortsætte ad det spor, som blev lagt med Idrætspolitisk Idéprogram. Jeg synes, at vi skal gå andre veje. Vi bliver nødt til at prioritere, og vi bliver nødt til at dele ansvaret ved at inddrage flere parter.

Set i lyset af udviklingen bliver der stadig flere udfordringer at tage fat på. Inden sommerferien kommer regeringen derfor med et konkret udspil til nye idrætspolitiske initiativer, hvor udgangspunktet er, at vi fokuserer indsatsen på de mest perspektivrige områder; at vi i forbindelse med støtte til initiativer lægger op til forankring på længere sigt; at vi forudsætter partnerskab med flere instanser, herunder foreningerne, som i fællesskab kan løfte opgaverne; at vi ikke passivt afventer snesevis af ansøgninger, men koncentrerer indsatsen på enkelte gennemslagskraftige projekter.

Det udgangspunkt adskiller sig altså væsentligt fra det princip, Idrætspolitisk Idéprogram var bygget over, og som forslagsstillerne nu anbefaler i forbindelse med en ny idrætspulje.

Det betyder ikke, at man skal glemme den uorganiserede del af idrætten. Alle skaterne, som er ude på gader og stræder, streetbasket-klubberne, en del af idrætsaktiviteterne i de store byer osv. skal man selvfølgelig også huske på at værne om, de må også være både en kombination af kommunale projekter og også sociale

projekter, som sammen med foreningerne kan være med til at løfte dem op til varige projekter.

Der er også den lille parentes i det her, at Folketinget netop, for øvrigt enstemmigt, har tiltrådt aktstykket om ministeriets tipsmidler for det kommende år. Og alene af den grund kan vi altså ikke finde 20 mio. kr. til forslaget.

Jeg bliver nødt til at anbefale, at beslutningsforslaget forkastes.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg vil godt spørge kulturministeren, om kulturministeren tror, at vi uden en pulje kan samle de idrætssvage op, de inaktive børn, indvandrerbørn, psykisk syge børn, de tykke børn, som ikke er meget for at vise sig i idrætsforeningen, og endvidere sundhedsinitiativer over for de ældre.

Tror ministeren, at det kan samles op af foreningerne alene? Jeg har stor tillid til foreningerne, deres organisationer, men tror ministeren, at de gør det alene? De har jo ikke gjort det hidtil.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg hørte ministeren omtale ordet partnerskaber, og det vil sige en slags kontrakter mellem Kulturministeriet og de idrætslige organisationer. Skal det forstås således, at ministeren har planer om fremover at stille krav om partnerskaber omkring konkrete projekter og deres udformning, der kan sikre, at de foreningsløse også kan komme til at dyrke idræt på en fornuftig måde, at det bliver en betingelse for at modtage tips- og lottotilskud, som jo er på over 200 mio. kr. til hver af de to store organisationer? Er det er en ny linie fra kulturministerens side, at det er forudsætningen for at få de statslige tilskud?

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Til det sidste kan jeg sige, jeg ved ikke, om det vil opmuntre nogen eller glæde nogen, men der sker ikke nogen revolutioner heroppefra i dag, i aften. Der bliver ikke stillet yderligere krav til idrætsverdenen eller til nogen foreninger heroppefra.

Så det, som er intentionen med det fremtidige arbejde på idrætsområdet, er, at regeringen har stor, stor tiltro til, at foreningerne kan varetage hovedopgaven med at få aktiveret børn og unge og idrætssvage grupper. Og det er med forank-

ring i foreningerne. Det er foreninger, som kan varetage opgaven.

Hr. Arne Toft var inde på tykke børn, sindslidende osv. Det kan man ikke forvente at uorganiserede små sammenslutninger kan varetage. Det er en stor opgave, og det vil foreningerne kun påtage sig i et samarbejde med kommuner, med staten, med sociale myndigheder, hvis det er det, det skal være.

Så til hr. Arne Toft: Nej, vi tror ikke, at foreningerne kan klare det hele, men i et samarbejde med offentlige myndigheder kan man tage fat på nogle idrætssvage grupper.

Og vi udelukker ikke, at det, man kan kalde den uorganiserede del af idrætten, vil have nogle vækstmuligheder og også nogle muligheder for at boltre sig i det offentlige system. Men det, vi betragter som kernen i vores samarbejde med idrætsverdenen, er den organiserede del af idrætsverdenen.

Kl. 18.55

Det er den del, som kan tilbyde en bred palet af forslag, af løsninger til både idrætssvage grupper og til idrætsglade grupper til gavn for folkesundheden, til gavn for at løse sociale problemer og i det hele taget til gavn for glæden, motivationen, livsglæden hos almindelige mennesker.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Men det har netop vist sig, at Idrætspolitisk Idéprogram har været med til at skabe noget, og det er da rigtigt, at det har ikke været dem udefra, som har båret det her igennem. De har været med til det. Tværtimod er det jo idrætsverdenen, der har været med, instruktører, der har været med til at sætte det her i gang.

Mener ministeren ikke, at så lille en pulje kan være med til at skabe så meget, som vi kan se at Idrætspolitisk Idéprogram har skabt, alle de ting, de har sat i gang, alle de, som er kommet i gang, som ikke normalt er i en idrætsforening, men som måske gennem andre ting kan blive trukket ind i en idrætsforening, mener ministeren ikke, at hvis så lille en pulje kan skabe så meget, som den har skabt, burde man bevare sin pulje?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg er bekendt med, at der i Kulturministeriet i øjeblikket foregår et udredningsarbejde om

idrættens samspil med sundhed og uddannelsessektoren. Jeg er vidende om, at udredningen skal danne grundlag for en idrætspolitisk redegørelse, som vi forhåbentlig får her i den næste folketingssamling.

Udredningen vil belyse idrættens sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige dimension, herunder foreningsidrætten. Det skal så ske i samspil med andre aktører som f.eks. skoler og institutioner med hensyn til, hvordan man kan forbedre mulighederne og motivationen for at dyrke idræt. Det fremgår i øvrigt af et svar, som jeg har fået fra indenrigs- og sundhedsministeren.

Så kommer mit spørgsmål til ministeren: Kan ministeren forestille sig, at dette udredningsarbejde, som er i gang, vil komme med anvisninger på, om der nødvendigvis vil være behov for at lave en sådan udviklingspulje, der kan være med til at udvikle ideer og forbedre rammerne, sådan at flere begynder at dyrke idræt?

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jamen jeg vil godt understrege, at Idrætspolitisk Idéprogram blev etableret med de bedste intentioner om at gribe fat om grupper i det danske samfund, som havde vanskeligt ved at blive aktiveret i det traditionelle idrætssystem.

Evalueringen viser, at det er lykkedes på nogle områder, på en del områder er det ikke lykkedes. Interessant nok viser det sig også, at kun cirka en tredjedel af projekterne, man har støttet, var varige projekter efterfølgende.

Da penge jo ikke bare sådan hænger på træerne – godt nok er 20 mio. kr. ifølge hr. Arne Toft ikke særlig mange penge – så kunne jeg da godt tænke mig at vide, hvor Socialdemokratiet vil finde de penge henne. De ligger jo ikke nogen steder.

Vi har afsluttet tipsakstykke, som Socialdemokratiet selv har stemt for, så jeg ved ikke, hvor de penge er henne, så at sige. Vi har dem i hvert fald ikke nogen steder. I forvejen betaler vi massivt mange penge til idrætten, fornuftigt, men det er mange penge, og de skal selvfølgelig også være med til at løse en del af de her opgaver.

Hr. Peder Sass spurgte, om man kunne tænke sig, at der ville komme sådan en udviklingspulje. Nej, det kan man ikke. Det kan man ikke tænke sig. Det har regeringen ingen planer om i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Midlerne til Idrætspolitisk Idéprogram blev i sin tid finansieret af tips- og lottomidlerne, i alt 20 mio. kr., hvoraf idrættens egen organisation bidrog med 7 mio. De resterende 13 mio. kr. kom fra Kulturministeriets pulje.

Hvis man i dag spørger idrættens hovedorganisation, om de har fået de 7 mio. kr. tilbage, da IPIP blev nedlagt sidste år, er svaret nej.

Har ministeren gjort sig overvejelser om, hvorvidt disse millioner fortsat skal anvendes til idrætsformål?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Nu stillede ministeren jo spørgsmål til os. Det er egentlig den modsatte vej, man normalt gør det i de her seancer, men ministeren spurgte om, hvor pengene skulle komme fra.

Kl. 19.00

Og ministeren ved udmærket godt, hvor de penge ligger, for ministeren har jo noget med 255 mio. kr. fra tips- og lottomidlerne, som stilles til rådighed for Kulturministeriet, og kulturministeren kan jo i et aktstykke prioritere, hvorledes disse penge skal anvendes, om de skal gå til kulturen, til dansen, til udvikling eller til udlandsrejser eller lignende. Der ligger jo muligheden for, at man kan prioritere, hvis man mener, der skal være vilje til at udvikle nogle områder, som der er behov for at man udvikler, for at folkesundheden i Danmark kan udvikles og blive bedre. Så der er finansieringsmæssige muligheder.

Vi ved godt, at vores beslutningsforslag desværre kom for sent, og at de penge ikke er til stede på nuværende tidspunkt. Derfor kan jeg så allerede nu meddele, at det beslutningsforslag, som ligger her på bordet, kan vi ikke skaffe finansieringsmæssig dækning for. Derfor bliver dette beslutningsforslag genfremsat i den nye folketingssamling, og så får ministeren mulighed for i et aktstykke dér at bidrage til, hvorledes vi kan klare denne opgave.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Må jeg sådan lidt uskyldigt spørge min ellers meget gode ven og idrætsforkæmper, hr. Peder Sass: Hvorfor skal vi så egentlig diskutere det nu? Altså jeg mener, hvorfor stiller man et forslag, man ikke har ikke skabt finansiering til? Vi

varmer op til næste år, o.k., det var da en interessant konstruktion i dansk politik.

Nå, men ud over det er det da rigtigt, at en del af finansieringen til IPIP også kom fra idrætsorganisationerne selv. Regeringen har på tipsaktstykket, som Socialdemokratiet har stemt for, reserveret 8 mio. kr. til idrætsformål. Og der vil vi i regeringen præsentere et udkast til en bearbejdet form for nye projekter, hvor vi sammen med idrætsorganisationerne, hvor vi sammen med forskellige offentlige myndigheder prøver at udvikle et modelprojekt, som vil være med til at fremme idrætsinteressen. Det vil vi lancere lidt senere. Men pengene vil altså blive brugt på idrætsformål.

Til hr. Peder Sass: Jeg tror, vi deler præcis den samme interesse. Langt de fleste af Folketingets partier – jeg ved, at det også gælder Socialdemokratiet – har en ihærdig og en kærlig interesse for idrætspolitikken. Det har vi jo også set tidligere, også da Socialdemokratiet var i regering. Jeg tror egentlig, der er en tværpolitisk interesse i at løfte og gøre noget for idrætten, og det tror jeg også godt vi kan blive enige om her.

Vi har jo sagt i regeringsgrundlaget, at regeringen vil styrke idrættens sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige dimension. Derfor har vi også haft en stor gruppe af organisationsfolk og idrætsforskere til at give et bud på det, og de bud bliver offentliggjort snart. I den forbindelse vil jeg melde ud om et nyt initiativ, som regeringen spiller ud med på området, som vil involvere forskellige parter inden for idrættens verden, kommuner osv., om at gå sammen om at løse en konkret udfordring, en konkret opgave.

Det håber jeg vi kan blive enige om, også med Socialdemokratiet, som altid har vist sig som et meget idrætspositivt parti.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Leif Mikkelsen som ordfører.

Leif Mikkelsen (V):

Ja, Socialdemokratiet kom for sent. Jeg ved ikke, om det er et billede af partiet, eller om det bare er et parti, der mest er til ritualer. Det kunne man jo godt forestille sig, da man allerede nu bebuder, at det her forslag bliver de ved med at komme med sådan en gang om året. Og det kan da være hyggeligt at få genopfrisket de argumenter, der førte til det flertal, der valgte at tro mere på foreningsliv end projekter, og det kan vi så få lejlighed til at gentage år efter år, kan jeg

forstå, i forhold til Socialdemokratiets hang til ritualer.

Nu er der en forhistorie på det her område, hvor tidligere ihærdige kulturministre fandt på, at det ville være interessant at skaffe statslig puljevirkomhed, og på det tidspunkt havde man da ønske om at tage pengene fra tipsmidlerne fra det frivillige foreningsarbejde og flytte dem over i sådan en statslig pulje. Det blev der så en endelig aftale om i stemningen af, at det var der åbenbart politisk ønske om med den regeringskonstruktion, der var på det tidspunkt.

Der er man jo heldigvis blevet klogere, vi har også fået en anden regering – der sker mange opløftende ting sådan over tid – der så i højere grad bekender sig til, at det altså er bedre at få mennesker til at dyrke idræt, bevæge sig i vort foreningsarbejde.

For det drejer sig om andet og mere end idræt og bevægelse, det drejer sig også om de sammenhænge, det sker i, og der er altså væsentlig forskel på projektvirkomhed, som lever i den tid, det får tilskud, og som måske har ansatte til at bære det, og så det demokratiske foreningsarbejde, som bærer vores kulturarv i Danmark, som har et lederpotentiale, og hvor man lærer at være en del af et fællesskab, samarbejde osv.

Kl. 19.05

Så der er væsentlige forskelle, og det er rigtig og godt at bekende sig til, at det er hovedhjørnen, og at det er det, der bærer i længden.

Derfor er det en langt bedre og en anderledes markant politik at inspirere dette foreningsarbejde til at være opmærksom på samfundsudviklingen og dermed tage bestik af, at der er nye behov. Der vil være nye behov, der vil være forandring i denne verden, der vil stilles større og større krav bl.a. til, at man i en dialog med dette foreningsarbejde inspirerer dem til at være opmærksomme på svage grupper, som hr. Arne Toft ganske rigtigt nævner.

Hvis man ellers er en opmærksom læser af idrættens egne skrifter, er man meget opmærksom på det. Man har selv etableret sig med forskellige former for satsningsområder lige præcis på de områder, hvor man så vil nå nye målgrupper. Der er en lang række eksempler på det, og det er værd at understøtte, det er værd at gå i dialog om, og det bliver jo støttet godt. Vi har en god facon i en tipslov, hvor der tilflyder betydelige midler til de her organisationer, og vi har en folkeoplysningslov, hvor kommunerne jo i den grad kan gå ind og understøtte et lokalt arbejde.

Så der er en god struktur, gode elementer, og så er der endelig lige det at bemærke, at i det der idéprogram, man nu lægger sig op ad som eksempel i det her puljeforslag, var det faktisk 70 pct. af ansøgerne, der var foreninger, og som altså får tilskud ad andre veje, og så ved jeg ikke, hvor mange nye der er kommet på banen på det område.

Så vi er meget enige i kulturministerens redogørelse om, at det er foreningslivet, der er bærepillen i den kulturpolitik og den idrætspolitik, der skal føres fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Leif Mikkelsen, at der er jo nok ingen, der har rost og har prist idrætsforeningerne og deres organisationer mere, end Socialdemokratiet har. Vi har fuldt ud tiltro til dem, de laver et kæmpearbejde.

Men stadig væk er det jo kun halvdelen af den danske befolkning, der har noget med idrætsforeningsorganisationerne at gøre. De her 20 mio. kr., vi foreslår, er en meget, meget, meget lille del, og det er jo 20 mio. kr., som er med til at sætte endnu flere penge i gang. Når man ser de projekter igennem, hvor man har givet lidt, ser man, at kommunerne har suppleret; man har givet lidt, så har idrætsorganisationerne suppleret.

Jeg kan godt være bange for, at den suppleringsring ikke kommer mere. Jeg kan godt være bange for, og jeg gerne vil spørge hr. Leif Mikkelsen, om ikke også han kan være bange for, at vi ikke får tilført flere af dem, der er uden for idrætsforeningerne, til idrætsforeningerne, for de 20 mio. kr. skal jo også være med til at gøre idrætsforeningerne større endnu. Altså målet og det bedste af det hele var jo, om man kunne sige, at nu kan idrætsforeningerne løse alle problemer.

Jeg har hørt, hvad formanden for Danmarks Idræts-Forbund sagde på det sidste møde, vi havde derinde, og det var positivt. Vi tror bare ikke på, at de kan klare det alene.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Landsformanden for DGI, Søren Møller, anerkender, at DGI ikke er i stand til at ramme ungdomskulturen præcist nok. Det er nemlig et problem at fastholde de 16-19-årige i det frivillige foreningsliv. Det fremgår af det sidste nummer af DGI's blad, Ungdom & Idræt. fra maj.

En undersøgelse fra seks gymnasier i Ribe viser også, at drengenes kondital er faldet lidt,

men pigerne har et lavere gennemsnitligt kondital, og det er nu faldet til 31 mod 35 sidste år. Bengt Saltin, der er leder af Center for Muskel-forskning, har i den forbindelse udtalt:

»16-årige piger har et kondital som 60-årige. Kvinder er i markant højere risiko for tidligere at få kroniske sygdomme med døden til følge, når deres kondital er omkring de 30.«

Bengt Saltin kritiserer i øvrigt regeringen for at gøre for lidt for at ændre danskernes livsstil.

Er hr. Leif Mikkelsen enig i, at vi har et problem, hvis der ikke tages fat på dette set i et sundhedsperspektiv?

Kl. 19.10

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Hr. Arne Toft peger på, at halvdelen af befolkningen ikke dyrker idræt, og det er skidt. Det problem løses jo ikke ved et projektarbejde.

Hr. Arne Toft siger her fra talerstolen, at stort set ingen har rost foreningslivet mere end Socialdemokratiet, og at de vil gøre det i fremtiden, og jeg er enig i, at det brede samarbejde, vi normalt har omkring idrætspolitikken, er godt at fastholde. Men så er hr. Arne Toft vel også enig med mig i, at det er virkelig hensigtsmæssigt at arbejde på at få denne halvdel eller en stor del af dem med i foreningslivet og ikke i kunstigt etablerede projekter, som – og det viser udredningen også – har tendens til at dø, når pengestrømmen stopper.

Det eneste bæredygtige projekt, der er på det her område, der har været det i en menneskealder, er det etablerede foreningsarbejde, der hviler på frivilligt arbejde og et demokratisk grundlag. Alt andet har vist sig at stoppe, når festen stopper, om jeg så må sige. Det er derfor, jeg siger, at det er den vej, jeg vil have at vi skal.

Derfor er jeg meget glad for, at lige præcis hr. Peter Sass leverer argumentationen, når han citerer en organisationsformand, der erkender, at der er et problem. Det vil sige, at det etablerede foreningsarbejde erkender, at der er et problem, og det vil de gerne arbejde med. Ja, der er da ikke nogen større bevægelse, vi kan få sat i gang med at arbejde på det; de kan gøre meget mere end både Folketing og eventuelle projekter.

Og det er jo ikke noget pengeløst område, hvis vi tager idrættens organisationer med de tipsmidler, vi har, så jeg synes, det er langt lykkeligere, hvis de bliver drejet i retning af at imødekomme noget af den bekymring, som hr. Arne Toft har.

Så når erkendelsen nu er der i idrættens organisationer, jamen så er det godt, så vil vi få en række projekter at se fra deres side, som er forankret i foreningslivet, som er båret af frivilligt arbejde. Det skal vi understøtte, dette frivillige arbejde, og ikke en professionalisering af en projektkultur, der kommer til at køre sideløbende hermed. Så jeg fastholder, at der er en god linje i den erkendelse, som idrætten nu gør sig.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

I Ungdom & Idræt, DGI's blad, nr. 9 fra i år, udtaler formanden for Dansk Firmaidræt, Peder Bisgaard:

»Hvis organisationerne skal varetage det område, som IPIP havde, så tror jeg ikke, at vi ville være så villige til at bruge risikovillig kapital på de områder eller opsøge de problemfelter, IPIP opsøgte.«

Og Peter Bisgaard fortsætter:

»Jeg føler, at IPIP efterlader et tomrum. Se på de sindslidende og andre svage grupper. Lige nu taber de, fordi organisationerne ikke er gearret til at tage hånd om dem.«

I samme artikel udtaler Preben Staun, formand for Dansk Idræts-Forbunds Breddeudvalg og tidligere medlem af IPIP's arbejdsgruppe, at hvis projekterne stopper og foreningen ikke fortsætter, så må kommunerne tage emnet op.

Det gælder også for dem, der ikke ønsker at være med i foreningslivet. Altså en formand for en af idrættens hovedorganisationer erkender, at de ikke har pengene, og at man i Dansk Idrætsforbund mener, det er en kommunal opgave.

Tror hr. Leif Mikkelsen, at kommunerne har økonomi og ekspertise til at løfte de opgaver, som IPIP tidligere varetog?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Til hr. Leif Mikkelsen: Altså der er jo ikke nogen grund til at tale forbi hinanden i den her diskussion, for jeg tror sådan set sigtet på mange måder er fælles i Folketinget. Argumentationen fra Socialdemokratiet i dag om fortsættelsen af den her pulje er jo ikke noget, vi griber ud af den blå luft og siger, at nu afsætter vi 20 mio. kr. til et eller andet tilfældigt idrætsformål, tværtimod.

Jeg har netop fået en evaluering af hele programmet, som viser, at de millioner, der tidligere har været afsat på området, faktisk har haft en positiv effekt. Det har fået flere mennesker til at dyrke noget idræt. Det har fremelsket nogle nye

initiativer og lidt mere kreativitet rundt omkring.

Vi er meget glade for vores idrætsforeninger i Danmark, og derfor er det her jo ikke noget, der skal forstås som et alternativ til den organiserede idræt, overhovedet ikke. Det er faktisk bare lige det, vi lægger oven på foreningerne. I samspillet mellem foreninger og andre kreative hoveder eller ved at hente nye mennesker ind på idrætsområdet tror vi faktisk på, at vi kan få flere mennesker til at dyrke idræt, at vi kan opdyrke nogle nye fællesskaber, at vi kan sørge for at skabe en lidt større glæde i hverdagen hos en masse mennesker.

Det synes vi ærligt talt Venstre skulle gå med til.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Hvis hr. Leif Mikkelsen mener, der skal gøres noget, vil hr. Leif Mikkelsen så også erkende, at det ikke er lykkedes – jf. de oplysninger, der er blevet fremført her flere gange, nemlig at det kun er halvdelen af befolkningen, der dyrker motion – for foreningsverdenen at løse denne opgave? Der skal altså flere aktører på banen.

Kl. 19.15

Så vil jeg tage det lille citat, som jeg har gjort før, fra det udmærkede blad Dansk Ungdom og Idræt. Der står, at når de, dvs. organisationerne, årlig modtager flere hundrede millioner kroner i statstilskud, bør der være en forpligtelse til konstant at afsøge nye områder og finde nye målgrupper inden for rammerne af det frivillige foreningsarbejde. Det skriver hr. Leif Mikkelsen.

Så spørger jeg her igen: Er hr. Leif Mikkelsen med denne udtalelse, der ligesom stiller krav til foreningsverdenen om, at man skal gøre noget ved de her områder for de svage grupper, enig i, at der skal indgås resultatkontrakter som en forudsætning for at modtage de 240 mio. kr. eller 220 mio. kr., som den anden organisation får?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Når hr. Arne Toft nu gennemgår stort set samtlige idrættens organisationer og deres udtalelser, hvorefter de virkelig har fokus på og øje for problemerne, og de så henviser til, at en pulje på de der 20 mio. næsten kan blive en katastrofe for de her særlige områder, så vil jeg sige, og det vil jeg gerne sige uden omsvøb, at jeg anerkender simpelt hen ikke, at organisationslivet ikke kan løse den opgave, hvis de vil det. Den slags udtalelser

fra disse organisationsformænd må være et signal om, at det vil man, for det er en prioritering.

Jeg har en anelse erfaring fra organisationslivet og de muligheder for prioritering inden for de økonomiske rammer, de har, og jeg vil sige, at hvis man ønsker at prioritere anderledes, end man gør, så kan man gøre det. Det er ikke et udsultet område, og det er godt, og det er jeg enig i at det heller ikke skal være. Det er det altså ikke, så jeg køber ikke, at der er ting, der ikke kan gennemføres, fordi der eventuelt ikke er en statslig pulje, for mit hovedsyn er, at det ikke er statslige puljer, vi har brug for, det er ikke statslige puljer, der skal løse den her sag.

Det er så også til fru Mette Frederiksen. Det er jo en trossag, om det nu er en statslig pulje, der sådan bliver åbenbaringen, eller vi tror på, at foreningslivet kan det. Jeg har en tro på, at en dialog og debat fra politisk hold med det frivillige foreningsarbejde også påvirker deres adfærd og den retning, de går i, og den dialog medvirker jeg gerne til, og jeg opfordrer dem til, at foreningslivet skal forpligte sig til og inspireres til at være opmærksom på samfundsudviklingen.

Derfor er svaret til hr. Peder Sass: Nej, der skal ikke betingelser med tipspengene, og hvis Socialdemokratiet ikke kan tænke den tanke til ende på et eller andet tidspunkt, ja, så melder de sig simpelt hen ud af idræts- og fritidspolitikken. Det ville være at øve vold på det, der er kernen i dansk idrætspolitik: at tillid er bedre end kontrol, og at der er tillid, og at de her penge i mange år er blevet brugt på fremragende vis på grund af særdeles ansvarlige ledere i de her organisationer igennem en lang årrække, og jeg tror stadig væk, at de bliver ved med gang efter gang at vælge ansvarlige ledere, så vi trygt kan sige: De penge er givet godt ud, de bliver brugt godt og ansvarligt, så der skal ingen forpligtelser være.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Arne Toft som ordfører.

Arne Toft (S):

Der er ingen tvivl om, at de danske idrætsforeninger og deres organisationer repræsenterer en værdifuld del af den danske kulturhistorie. Der har altid været bred politisk opbakning til idrætsorganisationerne, hvilket også kommer til udtryk i de milliardbeløb, som stat, amter og kommuner hvert år yder.

Det, som Socialdemokratiet vil med udviklingspuljen, er ikke at tage noget fra idrætsfor-

eningerne og deres organisationer, men tværtimod give andre en mulighed for at yde et supplement på nogle områder, hvor idrætsorganisationerne ikke er nået ud.

Statens mål med idrætten må være, at enhver, uanset alder og køn, fysiske, psykiske og sociale forudsætninger, uanset motivation og holdning skal have mulighed for at dyrke idræt. Hvis målet er at nå alle, ville en offentlig tilskudsstrategi, der alene satser på organisationerne, være utilstrækkelig, for den ville kun nå dem, der er motiverede for den organiserede idræts måde at tilrettelægge udfoldelser på.

Kl. 19.20

Vi vil med udviklingspuljen give mulighed for at fortsætte Idrætspolitisk Idéprogram, hvor der kunne søges penge til projekter, som forbedrer og udvikler samarbejdet mellem foreninger, skoler, institutioner, sundhedsprojekter for overvægtige børn, integrationsforsøg for indvandrede, udvikling af foreningsdemokratiet, aktiviteter for idræts svage grupper, inaktive voksne og en lang række andre spændende fornyelsesforsøg.

Alle må kunne se, at det er nødvendigt, når mere end halvdelen af den samlede idrætsaktivitet i dag sker uden for foreningerne, og en alt for stor del af befolkningen ikke dyrker idræt regelmæssigt.

Når jeg læser evalueringen af Idrætspolitisk Idéprogram og en gennemgang af udvalgte projekter og konstaterer, hvordan professionelle instruktører, hvoraf mange kommer fra foreningsverdenen, og ildsjæle har fået inddraget deltagerne, er jeg ikke i tvivl om, at et af målene med projekterne, nemlig at få deltagerne tættere på de organiserede idrætsforeninger, er lykkedes. At der så også gennem projekterne er skabt blivende legepladser, idrætspladser, baner, haller og meget andet, gør det hele endnu mere positivt. Jeg er ikke i tvivl om, at de 60 mio. kr. til forsoget er givet godt ud.

Jeg er glad for, at formanden for Danmarks Idrætsforbund, Kai Holm, på Dansk Idrætsforbunds årsmøde den 3. maj 2003 brugte en tredjedel af sin taletid på idræt efter skoletid, idræts svage børn, inaktive børn, indvandrerbørn og psykisk syge børn. Endvidere talte han om sundhedsinitiativer for ældre. Han talte også om uddannelse af instruktører og samarbejdet med skoler og daginstitutioner. Det er meget positivt, at Dansk Idrætsforbund vil gøre endnu mere ved et af de største samfundsproblemer, vi har i dagens Danmark, nemlig at der stadig er så

mange danskere, der af en eller anden grund ikke er aktive i en idrætsforening og derfor ikke får den motion, der er nødvendig for at leve et sundt og godt liv.

Vi tror ikke, at idrætsforeningerne og deres organisationer på nuværende tidspunkt er i stand til at klare problemet alene, men ved fælles hjælp og med en udviklingspulje, som idrætsforeninger, skoler, fritidsorganisationer og andre kan søge, tror vi, at mange, der ikke passer ind i Foreningsdanmark, vil få nogle sunde og gode oplevelser, som måske senere vil betyde, at de tilslutter sig fællesskabet i eksempelvis en idrætsforening.

Afslutningsvis vil jeg gerne slå fast, at vi ikke ønsker at tage noget fra idrætsforeningerne og deres organisationer, men ønsker at støtte dem i det store arbejde, de udfører. Vi foreslår en årlig pulje på 20 mio. kr., som finansieres over Kulturministeriets tips- og lottomidler, hvor der tidligere har været afholdt bevillinger til idrætsudviklingspuljen.

Så skal jeg, fordi Det Radikale Venstre og Enhedslisten ikke er i stand til at være her under debatten, sige, at de støtter ideen om de 20 mio. kr.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne bede om, at man markerer lidt før. Det er ikke sikkert, at formanden er helt vågen nu.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu har hr. Arne Toft jo indtil flere gange nævnt den halvdel af befolkningen, der ikke dyrker idræt, og der er sådan næsten en katastrofestemning.

Jeg går ud fra, at Socialdemokratiet stadig væk er enig i, at det er en frivillig sag at dyrke idræt, at det skal det fortsat være, og at det ikke sådan ligefrem er et samfundsproblem, hvis der er nogen, der ikke gør det. Der er mange andre måder at bevæge sig på, der er fysisk arbejde osv. Så der er altså flere måder, og det er ikke nogen samfundskatastrofe, sådan som man næsten kan få indtrykket af. Jeg går ud fra, at vi er enige om, at det fortsat er frivilligt.

Det blev nævnt af hr. Arne Toft, at det allerbedste, der stod tilbage efter idéprogrammet, var, at der var nogle blivende faciliteter. Jeg går ud fra, at vi er enige om, at vi har en lokal anlægsfond, der er etableret med betydelige midler, hvis opgave er at udvikle nye aktivitetsmu-

ligheder ved at skabe blivende faciliteter, så vi ikke skal have noget idéprogram, der har det som formål.

Det har aldrig været tænkt som sådan, så hvis det står tilbage, må vi efterhånden konstatere, at så har det været fejlagtigt. Hvis det er det, Socialdemokratiet har fået øje på, jamen så har det en lys fremtid i at værne om anlægsfonden. Så hermed en helt gratis og god idé.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg er helt enig med hr. Leif Mikkelsen i, at det er en frivillig sag, om man ønsker at dyrke idræt, men hr. Leif Mikkelsen må også være enig med mig i, at vi har en kæmpe opgave som politikere, vi har også en opgave over for idrætsorganisationerne, som vi støtter så godt, som vi gør, og gør alt for, at vi kan inddrage mange i den danske befolkning og få dem til at dyrke idræt, for vi ved jo, at man alt andet lige får et længere og bedre liv.

Vi gør en kæmpe indsats for at få folk til at lade være med at ryge og drikke og tage stoffer; fordi vi ved, at det vil forlænge deres liv og spare samfundet for mange penge. Det vil det også, hvis vi får folk til at motionere.

Kl. 19.25

Med hensyn til faciliteter: Jeg sagde også før, at den pulje, der har været på 20 mio. kr. i 3 år, er blevet suppleret med mange andre kroner. Mange kommuner har jo set en fordel i, hvis de kunne supplere og kunne få en eller anden ting i deres egen kommune.

Så er jeg i øvrigt enig i, at anlægsfonden er et gode, og den er der også rigtig mange mindre kommuner, der har haft glæde af. Men de 20 mio. kr. har da kun været et supplement, det har jo ikke været det eneste der har båret det.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det, der fik mig på talerstolen, var, at hr. Toft faktisk stod heroppe og sagde, at det skulle være en offentlig forpligtelse at dyrke motion. Det underer mig lidt. Det vil sige, at vi som mennesker skal være fuldstændig i politikernes og det offentliges vold, når vi skal dyrke en eller anden form for motion, og det vil sige, at den socialdemokratiske ordfører ikke mener, at der overhovedet på nogen som helst måde skal være private steder, man kan dyrke motion, men at det kun

skal være i foreningsregi eller i offentligt regi, at man kan dyrke en eller anden form for fysisk aktivitet.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu kan jeg forstå, at denne her sag kommer vi sådan hvert år til at diskutere igen og igen, og på et eller andet tidspunkt kommer Socialdemokratiet vel også så tidligt i gang, at de måske kan anvise en finansiering. Derfor er det vigtigt, hvad det er for et grundlag, vi diskuterer på.

Når man nu her konstaterer, at det var så fantastisk, fordi det, der står tilbage, er nogle blivende faciliteter, jeg har ikke hørt nævnt andet, og vi så får afklaret, at det ikke er nogen begrundelse for, at Socialdemokratiet kan komme igen næste år, må man altså finde på noget bedre end at komme her og sige, hvad der er skabt, når vi nu er enige om, at det har vi altså virkemidler til, der er ganske fremragende.

Det er bare, for at vi ikke skal have ritualer gentaget helt på den måde næste gang, men få andre begrundelser.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Til fru Louise Frevert: Jeg sagde netop til hr. Leif Mikkelsen, at det var en frivillig sag, men derfor synes jeg, at det er en opgave for os politikere. Lige så vel som det er en opgave for os politikere at fortælle folk, at det er usundt at ryge, at det er usundt at nyde spiritus, og at det er usundt at tage stoffer, så har vi også en opgave i at sørge for at få fat i så mange som muligt og især de menneske, som er i faregruppen, f.eks. de kraftige børn.

Med hensyn til blivende faciliteter: Hr. Leif Mikkelsen griber jo én af tingene. Jeg sagde netop, at det var sådan en sidegevinst, man fik. Jeg er meget i tvivl i den situation, kommunerne i dag er i, om vi får dem til at starte projekter for egne penge. Det er meget lettere at gøre det, når man kan få et lille tilskud. Bare et lille tilskud gør ofte, at kommunen bruger meget, og når kommunen bruger mange penge, jamen så er der da ingen, der kan have noget imod, at den også får en sidegevinst, der nu hedder faciliteter.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Leif Mikkelsen. Ja, den, der markerer først, kommer først op.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Er hr. Arne Toft og dermed Socialdemokratiet enige i, at de faciliteter, der skal etableres, har vi en lokal anlægsfond, der kan støtte, og ellers er det virkelig en opgave for kommunerne at stille rammerne til rådighed for frivilligt arbejde, og at der ikke er yderligere statslige puljer, vi skal have etableret? Er hr. Arne Toft enig i, at vi har en lokal anlægsfond, der har den præcise opgave, og at det dermed ikke er begrundelsen for at komme igen år efter år?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Arne Toft, hvilket belæg hr. Arne Toft egentlig har for at udtale sig på den måde. Nu har vi igennem flere år lavet en hel del kampagner for unge, der ikke må ryge, ikke drikke, skal motionere, vi har fået en ekstra time i skolen, vi ved nu, at mange børn er overvægtige, vi ved også, at hver niende ung ryger i skolen, så de her kampagner hjælper ikke.

Så kan modspørgsmålet selvfølgelig være, hvad der ville være sket, hvis man ikke havde lavet de kampagner, men det er et hypotetisk spørgsmål at stille. Derfor har jeg allerede stillet det på forhånd, så hr. Arne Toft ikke behøver at stille det tilbage til mig.

Kl. 19.30

Men nu kommer jeg til pointen: Hvad har så Socialdemokratiets ordfører – eller rettere sagt Socialdemokraterne i det hele taget – tænkt sig at gøre for at dæmpe op for det her problem? Man kan jo bare se herinde i Folketinget, for at gribe i egen barm først, at der da er mange, der godt kunne trænge til at tabe et par kilo.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Hvem kan det være?

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg vil godt sige til hr. Leif Mikkelsen: Der er jo mange faciliteter, som man ikke får anlægsfonden til at gå ind i, rigtig mange faciliteter. Anlægsfonden går jo også ofte ind for at se på, at de anlæg, man laver, skal være tilgængelige for alle. Ofte er det jo således, at det, man får fra anlægsfonden, reelt er det, der gør, at alle kan være der, og det, der gør projektet dyrere.

Til fru Louise Frevert med hensyn til hvad vi gør: Vi må erkende, at alt ikke er lykkedes. Der

for skal vi da ikke give op, vi har da en forpligtelse, mange af dem, vi har bud efter her, er jo de svage i vores samfund.

Jeg mener i øvrigt, at kampagnen mod rygning har hjulpet. Der er færre, der ryger, men de, der ryger, ryger så desværre lige så meget som dem, der er holdt op, så forbruget er nok ikke formindsket.

Vi er nødt til hele tiden at sørge for, at vores borgere er så sunde og raske som overhovedet muligt. Hver eneste gang der kommer nogle ting, der gør, at vi kan gøre noget for vore borgere, jamen så gør vi det, og jeg mener, at hvis vi kan få sat nogle af dem, som har problemer, i gang med en eller anden ting, så sparer vi let de penge, det koster.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Til hr. Arne Toft: Det er jeg fuldstændig klar over, men det, der fik mig på talerstolen, var, at hr. Arne Toft netop sagde, at det var en offentlig og politisk forpligtelse at få folk til at dyrke motion generelt. Jeg ved godt, hvad det er, vi egentlig diskuterer her, for det er noget helt andet, nemlig de svage grupper, og jeg vil komme tilbage til, hvad jeg mener om den sag i min ordførertale.

Men det var generelt politisk, det pludselig udviklede sig til, og det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg har sagt før fra talerstolen her, at det jo er frivilligt, at vi jo ikke kan tvinge nogen til noget. Men jeg synes, vi har den opgave at animere så mange som overhovedet muligt til at lave noget, der måske forlænger deres liv, der skaber dem en bedre tilværelse.

Vi har altså i Socialdemokratiet den tro, at hvis man motionerer, hvis man er med i en idrætsforening, så er der langt mindre risiko for, at man kommer i dårlig form, langt mindre risiko for, at man kommer ud i kriminalitet. Det viser sig jo, at det er meget, meget sjældent, at de kriminelle kommer fra idrætsverdenen.

Det er jo en af de opgaver, vi kan sige vores idrætsverden altså har løst. Den har virkelig forstået at sørge for, at de mennesker, som den har med at gøre, holder sig på den slagne vej uden at komme ud i kriminalitet.

Vi skal ikke tvinge nogen til at dyrke idræt, men vi skal animere dem til det, fordi det er sundt.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Louise Frevert som ordfører.

Louise Frevert (DF):

I Dansk Folkeparti mener vi i princippet, at forslaget er rigtig udmærket, og at det er en god idé, at man afsætter 20 mio. kr. til udvikling af befolkningens idrætsudfoldelsesmuligheder.

Der er blot en hage ved forslaget, nemlig at de 20 mio. kr. skal skaffes fra Kulturministeriets tips- og lottomidler, altså fra centralt hold, i stedet for at puljen kunne etableres af idrætsorganisationerne selv.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg er udelt begejstret for de initiativer, der var lagt ind under Idrætspolitisk Idéprogram, der var et godt initiativ. Der var nogle hurdler, som man ikke var god nok til at komme over, nemlig at der ikke var tilstrækkelig brobygning fra initiativerne på skolerne ud til idrætsorganisationerne.

Det primære må være at få så mange i Danmark til at beskæftige sig med en eller anden form for motion, bevægelse, men Dansk Folkeparti er heller ikke helt enig med Socialdemokraterne og i øvrigt heller ikke helt med Venstres ordfører i, at der absolut skal være en form for foreningsforpligtelse i de initiativer, der tages.

Kl. 19.35

Foreningstiden er i opbrud i Danmark, idet et moderne menneske selv vil bestemme, hvornår der skal dyrkes motion og hvilken motion. Der er mange forskellige udbud af motionsformer, det bliver også varetaget af private forretningsdrivende, og det skal der være plads til.

Derfor er det vigtigt, at vi deler initiativer op i flere kategorier. Når jeg taler om en pulje til idrætsudvikling og ikke som sådan idrætspolitisk udvikling, det synes jeg nemlig er et bedre ord i det hele taget, fordi det er bredt, så er der tale om initiativer helt fra børnehaveklassen op igennem skoleforløbet og ungdomsuddannelserne. Den kategori er den største, som vi skal og må have fat på.

På nuværende tidspunkt siger man, at hver femte københavnere er for fed, hver fjerde er overvægtig, det er ikke gode tegn, og det er ikke bare de voksne, men også børnene, der er godt med i dette skrækbillede, og det har Socialde-

mokraternes ordfører jo også selv pointeret heroppefra.

Der skal etableres en pulje. Ja, det skal der, og derfor vil Dansk Folkeparti appellere til, at den pulje og de initiativer skal komme fra organisationerne selv. Med et årligt budget på over 3,2 mia. kr., som indebærer både anlægs- og foreringsarbejder i Danmark, lyder det lidt mærkeligt, at man ikke på tværs af både amter, kommuner og organisationer kunne spæde i en kasse til etablering af en udviklingspulje, hvor man lige netop kunne få fat i denne målgruppe, som har været målgruppen i det her tilfælde.

Derudover er der firmaidræt, som henvender sig til personalet på arbejdspladserne. Så alt i alt er jeg fortrøstningsfuld med hensyn til at få fat i folk både på arbejdspladser, på ungdomsuddannelser og især på skoler, som hele det her emne drejer sig om.

Men det er korrekt, at vi har et hængeparti, og det er at få de unge – specielt dem mellem 12 år og 18 år – gjort interesseret i at dyrke sport, idræt eller anden form for motion.

Det kunne også være, at man skulle gøre brug af simple midler som at tage cyklen hver dag, og at en sådan pulje skulle være til at sætte gang i diverse initiativer kombineret med sport.

Brobygning mellem initiativet og foreningerne er i princippet også i foreningernes og organisationernes interesse. Derfor synes jeg, det vil være en rigtig god idé, at man henstillede rent politisk til de forskellige idrætsorganisationer at etablere en udviklingspulje til lige præcis sådanne projekter, der vil være med til at få fat i de såkaldte uorganiserede yngre, som trænger til at få motioneret.

Dansk Folkeparti må meddele, at vi desværre ikke kan stemme for forslaget, fordi det koster 20 mio. kr., og desuden er løbet jo kørt for i år. Initiativet og ideen er gode, og jeg mener absolut, at man kan videreføre det og forpligte organisationerne til det samme initiativ, så det ikke går ud over tips- og lottomidlerne, som kan bruges til andre formål.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg synes, fru Louise Freverts tale var meget fornuftig. Det var positivt, og jeg er enig med hende. Det kan godt være, at jeg personlig er meget grebet af idrætsforeninger og deres organisationer, fordi jeg selv har været aktiv idrætsmand gennem mange år. Jeg er helt enig i, at det skal

foregå fra børnehaveklasse og op gennem skoleårene. Vi skal have fat i dem alle sammen.

Men jeg tror bare, at vi er nødt til at lave en eller anden pulje, og man kunne jo så sige, at tips- og lottomidlerne bliver der flere og flere af hvert år, og de fleste af dem går jo i statskassen. Der kunne man måske finde de 20 mio. kr., og så skal kommunerne være med til at supplere op, så skal firmaerne være med til at supplere op, og så skal idrætsforeningerne være med til at supplere op.

Kunne det ikke være en idé, at de alle sammen var med? 20 mio. kr. tror jeg ikke er nok. De andre skal lægge lige så mange penge i det, og hvis vi gør det her rigtigt, så tror jeg nemlig på, at vi virkelig kan gavne sundheden. Kan vi blive enige om det, så er der jo et flertal.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg har også et lille spørgsmål til fru Louise Frevert: Fru Louise Frevert har stor erfaring inden for dansen og dens betydning som værende en væsentlig motionsform. Ordføreren har tidligere rost de projekter, som IPIP har igangsat om sommerdans m.v.

Kan vi forvente, at Dansk Folkeparti, som tidligere har udtalt, at det vil være positivt over for at støtte projekter, som IPIP har støttet, fortsat vil det inden for de områder, som jeg ved fru Louise Frevert har meget kendskab til?

Kan vi forvente, at Dansk Folkeparti, når der bliver finansieringsmæssige muligheder i den næste folketingssamling vil støtte op om en central pulje, således som vi lige har hørt den tidligere spørger har givet udtryk for?

Kl. 19.40

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Tak til hr. Arne Toft for den fine kompliment. Den tager jeg med glæde imod. Tak for den.

Nu er det jo sådan, at jeg har været selvstændig erhvervsdrivende i mange år og har repræsenteret en anden del af motionsverdenen og anser det for værende af stor vigtighed, at der er et bredt udbud både i foreningsregi og også i privat regi.

Så det stykke hen ad vejen er vi helt enige om, nemlig at der skal være forskellige motionsformer, og jeg tror også, hr. Arne Toft er enig med mig i, at der skal være et stort, bredt tilbud, der kan tilfredsstille alle.

Der, hvor vi ikke kan være enige, er om, hvordan vi skal finansiere denne her pulje, og det er faktisk også svar til hr. Peder Sass. Der bliver givet så mange penge til foreningsregi, og jeg ved, at det, hvis man prioriterede på andre måder, ville være muligt at kunne etablere en pulje, som både Socialdemokraternes ordfører og undertegnede er enige om skal etableres, der kunne varetage lige præcis den målgruppe. Vi er kun uenige om, hvordan den skal etableres.

Det er klart, at vi jo kan lade det komme an på en prøve og se, hvad der sker næste år, hvad der vil ske, når vi skal til at forhandle tipsaktsstykket på plads igen. Det kan godt være, at der kan skaffes midler ad den vej, men det er ikke noget, som jeg vil tages til indtægt for at love på nuværende tidspunkt.

Til hr. Peder Sass: Så vidt jeg har erfaret, er det der dejlige projekt med sommerdans i byen også et projekt, som man finansierer igennem kultur- og fritidsforvaltningen i Københavns Kommune, og så vidt jeg er orienteret af min gruppe på Københavns Rådhus, som jeg selv sidder i, vil der også blive en form for sommerdans i år. Det håber jeg sandelig er rigtigt, og det tror jeg det er.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Vi må vente og se, hvad der sker. Hr. Peder Sass har jo sagt, at vi ikke forventer at få godkendt de 20 mio. kr. i år. Vi må se, hvad der så sker næste år. Jeg vil være ked af at tage pengene fra idrætsforeningerne og -organisationerne, da de udfører et kæmpe frivilligt arbejde, og hvis der begynder at blive utilfredshed i de rækker, så kan det meget let slå kraftigt tilbage. Derfor vil jeg altså fraråde at tage pengene fra dem.

Men jeg synes, vi skal snakke om det, når vi igen skal drøfte, hvad tips- og lottomidlerne skal bruges til, og jeg tror sagtens, at vi kan finde de 20 mio. kr. der.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg vil da se frem til, at vi skal have det årlige ritual næste år, så vi kan få diskuteret det her en gang til, for det kan være, der kommer nye aspekter frem. Det kan også godt være, at man har fundet på nye tiltag på den ene eller den anden måde.

Men jeg vil nu altså ikke give Socialdemokraternes ordfører ret i, at det ikke kan være muligt at finde penge, når der bliver brugt 3,2 mia. kr.

på den ene eller anden form for idræt i Danmark. Altså man kunne jo prioritere. Man kunne jo f.eks. begynde at se på, hvordan der bliver administreret i henholdsvis de tre idrætsorganisationer. Men det er jo altså noget, vi også kommer til at vende tilbage til, kan jeg sige til hr. Leif Mikkelsen, når vi skal til at begynde at diskutere professionel idræt og elite og Team Danmark, og hvad der ellers er inden for det område.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Nina Berrig som ordfører.

Nina Berrig (KF):

Jeg skal på vegne af fru Carina Christensen være ordfører i denne sag.

Det er ikke længe siden, at vi behandlede et lignende forslag om fortsættelse af Idrætspolitisk Idéprogram her i Folketingssalen. Dengang sagde vi fra De Konservatives side, at vi ville afvente evalueringen af Idrætspolitisk Idéprogram og derefter tage stilling til, om vi mente, at ordningen har en fremtid.

Evalueringen er nu kommet, og det, man primært har vurderet, er, om projekterne har været bæredygtige ud over støtteperioden. Har der været en væsentlig grad af frivilligt engagement i projekterne, således at de har kunnet overleve, når støtten er ophørt, og når den professionelle projektmedarbejder er holdt op? Har aktiviteterne udgjort et reelt supplement til det eksisterende idrætsbillede, eller har der været tale om aktiviteter, som de etablerede idrætsforeninger også laver? Har aktiviteterne været fyrtårne i den forstand, at de har skabt stor opmærksomhed om deres eksistens?

Kl. 19.45

Alt i alt vurderer vi fra konservativ side, at Idrætspolitisk Idéforum ikke har været nogen særlig stor succes. Det største problem, som vi ser her, er, at projekterne dør ud, når der ikke er flere støttepenge. Der er ikke skabt tilstrækkelig lokal forankring og tilstrækkelig mange frivillige hænder, der ønsker at bære projekterne videre. Aktiviteterne er simpelt hen for afhængige af de professionelle projektmedarbejdere.

Vi synes måske heller ikke, at der har været den forventede grad af nytænkning i projekterne og heller ikke, at de i tilstrækkelig grad har fungeret som fyrtårne.

Vi mener stadig, at det er en vigtig idrætspolitisk udfordring at udvikle nye spændende idrætsformer og rammer for idrætten. Det er også vigtigt at få skabt nogle synlige og spæn-

dende projekter, som kan være til inspiration for foreninger, kommuner, skoler, institutioner eller andre. Vi tror bare ikke, at den fremgangsmåde, der ligger i Idrætspolitisk Idéforum, er den rigtige.

Vi har som bekendt ikke uanede mængder penge på dette område, og derfor er det også vigtigt, at de penge, vi har, bliver brugt rigtigt.

Vi hælder mest til en mere fokuseret indsats, at vi lægger op til projekter, der også på længere sigt vil få en solid forankring. Vi tror på, at hvis nye idrætspolitiske initiativer skal overleve, så bør de have en solid forankring i den frivillige idræt, ellers overlever de ikke på sigt. Det betyder ikke, at vi totalt afviser, at der kan være enkelte projekter, som kunne være spændende at gå ud med fra mere centralt hold, projekter, som netop er mere brede og vidtløftige orienteret mod det omgivende samfund, som det var tilfældet med nogle af projekterne under Idrætspolitisk Idéforum, men det skal være undtagelsen snarere end reglen. Vi ønsker ikke en forlængelse af Idrætspolitisk Idéforum, og af disse årsager kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte forslaget.

Som en lille tilføjelse kan jeg jo sige til den megen debat om, hvor sundt det er med motion for alle aldre, at alle bedes være opmærksom på Sundhedsstyrelsens kampagne, som i denne uge ruller igennem landet: 30 minutter motion om dagen. Husk det.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området ikke kan være til stede, har jeg lovet at fremsige følgende:

Kristeligt Folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at en alt for stor del af befolkningen ikke dyrker idræt regelmæssigt. For at ændre den adfærd skal der handles på mange forskellige måder. Vi skal se på samarbejdet mellem børnehaver, skoler, foreninger, have målrettet oplysningskampagner, se på de kommunale idrætsmuligheder, forholde os til vores livsstil, sundhed, etc. Det er komplekst, men helt sikkert nødvendigt.

Der står i forslaget, at mere end halvdelen af den samlede idrætsaktivitet i dag sker uden for foreningerne. Ja, der er mange, der vælger at dyrke idræt uden for foreningerne især mange unge. Måske skyldes det, at de vælger at dyrke idræt i en form, der ikke lige passer ind i foreningernes struktur, organisation eller tidsplaner.

Vi står over for en idrætspolitisk udfordring. Jeg er dog ikke enig i, at måden at tackle disse udfordringer på er en idrætspolitisk udviklingspulje som beskrevet i forslaget. Meget ofte ser vi, at projekter kun fungerer så længe, der er direkte støtte. Det vil sige, at der ikke sker en implementering eller en forankring af foreninger på længere sigt. Det er ikke optimalt, at mange forskellige projekter målrettet forskellige grupper aldrig bliver en del af de samlede idræts tilbud eller en del af det idrætsmæssige fællesskab. Det er hverken til gavn for den enkelte idrætsudøver eller for idrætsforeningerne.

Vi har i dag en bred vifte af muligheder i idrætsforeningerne. Foreningerne lægger mange ressourcer i arbejdet, også mange frivillige ressourcer, hvilket er med til at forankre dem lokalt, men det er dog ekstremt vigtigt, at de muligheder, der er i foreningerne, og det arbejde, der bliver gjort, også afspejler de behov og ønsker, bl.a. de unge har. Det er klart, at nye behov og ønsker opstår, og at disse ønsker skal vinde indpas i foreningslivet. Det tager måske lidt tid, men det er vigtigt at fastholde idrætsforeningernes betydning som en base for idrætslivet i Danmark.

I Kristeligt Folkeparti mener vi, at netop det frivillige arbejde og fællesskabet i foreningerne er værdifuldt også set ud fra en integrationsvinkel. Jeg tror, at idrætsforeningerne er villige til at løfte de opgaver og udfordringer, der er. DIF har taget nogle initiativer for at nå unge, som har fravalgt det almindelige idræts tilbud. DIF forsøger at møde de unge der, hvor de er, og bygge på den motivation, de unge rent faktisk har. Det skaber interesse og engagement til gavn for såvel den enkelte som for idrætsforeningerne.

Kl. 19.50

Det kan godt være, at der skal gives flere midler til nye tiltag, men det kan også være, at der skal stilles nogle krav til idrætsforeningerne, at vi som politikere har nogle forventninger til de midler, der allerede bliver givet til idrætsverdenen. Det kan også være, at vi skal tænke samarbejde mellem flere instanser på en ny måde.

At der er opgaver, der skal løses, og at der er mange udfordringer, der kræver nye tiltag, er vi ikke i tvivl om, men vi ønsker at gå andre veje end dem, forslaget lægger op til.

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Peder Sass som ordfører for forslagsstillerne.

Peder Sass (S):

Jeg håber stadig væk, at det lykkes for nogle at komme hjem og få varme hveder i aften, men vi synes, det er så vigtig en sag, og derfor har vi ønsket at bruge den tid, der nu skal til.

Jeg skal starte min ordførertale med i den her sammenhæng at sige, at i går udkom den såkaldte Pixi-bog om den samlede evaluering af IPIP, Idrætspolitisk Idéprogram, et program, som kulturministeren i sin iver for at spare, nedlagde, inden forsøgsperioden var overstået, for at spare 15 mio. kr., og i øvrigt inden en lang række af projekterne egentlig var færdige, sådan at man kunne foretage en fornuftig evaluering.

Erfaringerne fra IPIP viste som nævnt i bemærkningerne, at de lokale led fik inspiration til fornyelse fra en central indsats, at de lokale ildsjæle er en uundværlig del af fundamentet for udviklingsarbejdet i Danmark, at nytænkning bliver stimuleret af lokale succeser, ved at en central indsats synliggør disse resultater, samt at faglig bistand – vel at mærke lønnet – var en garanti for kvaliteten i en fornyelsesproces.

Der er ingen, der i dag er i tvivl om, at IPIP har medvirket til en gunstig påvirkning og udvikling inden for det idrætsvage område og over for særlige målgrupper. Lad mig nævne nogle enkelte projekter, som IPIP har medvirket til:

I Greve gennemførte man et projekt kaldet Herkulesport. Målgruppen var at udvikle et idræts tilbud til overvægtige børn, der senere skulle integreres i det øvrige idrætsliv. Det var et tilbud fra en række idrætter, som var kendetegnet ved, at overvægt var uden betydning eller måske oven i købet en fordel. Eksemplerne på det var brydning, amerikansk fodbold, boksning, rugby, spejderaktiviteter, vægtløftning osv.

I efteråret deltog 42 børn i dette projekt, og de oplevede at få et større selvværd osv. 12 af dem er foreløbig sprunget videre fra projektet og deltager nu i de almindelige foreningsaktiviteter, og det var jo netop målet både med dette og med langt de fleste af de andre projekter, der har været kørt.

Parallelt med dette forløb er børnene og deres forældre blevet undervist i en bedre levevis, og hvordan man rent praktisk kan komme til at leve sundere med sund mad.

Et andet eksempel er motion på recept, hvor en patient hos en læge får henvisning til en fysioterapeut, og i fællesskab udarbejder de et træningsprogram over 3 måneder, hvorefter resultatet bliver vurderet. Der så vi en af de store or-

ganisationer, DGI i Ribe, være klar til, at man her efterfølgende kunne gå ind med et foreningstilbud for at fastholde patienterne i at dyrke idræt efterfølgende.

Det kostede 308.000 kr., DGI's andel var 123.000 kr., og IPIP's var 185.000 kr. Godt eksempel på et fælles projekt, hvor foreningsverdenen og IPIP i fællesskab udviklede et koncept, som er en succes.

I Århus blev 607.000 kr. af IPIP's midler brugt til ca. 900 børn i SFO-ordningen, så de kunne prøve atletik, tennis, volleyball, rulleskøjter, hockey, svømning osv. Samtidig blev SFO-pædagogerne opkvalificeret til at stå for at videreudvikle idrætsaktiviteterne i SFO-ordningerne.

Målet var – og det er vigtigt at gentage – at motivere børnene til at blive foreningsaktive for selv efterfølgende at begynde at dyrke aktiviteterne i en forening. Kommunen støttede i øvrigt det projekt med 800.000 kr.

Det var tre eksempler på, hvordan der lokalt bakkes op om økonomisk støtte med midler, hvor IPIP har været igangsætteren og motivationen til, at man kunne blive bevidst om betydningen af at dyrke idræt og efterfølgende, at det blev forankret i foreningsverdenen.

Kl. 19.55

Som det gentagne gange i løbet af dagen er blevet sagt, sker halvdelen af den samlede idrætsaktivitet i dag uden for foreningsverdenen, så der er brug for, at der gøres noget ved denne gruppe.

Set i et sundhedsperspektiv anser jeg det for vigtigt, at der er en øget fokusering på, at de grupper, som ikke normalt er aktive, kommer i gang. 30 minutters motion og bevægelse om dagen, det har vi også hørt før, er en forudsætning for et godt liv. En række velfærdssygdomme kan undgås, hvis danskerne får rørt sig noget mere.

Jeg tror, at den forebyggende indsats over for idrætssvage grupper kan medvirke til, at der på sundhedsbudgetterne i kommuner, amter og staten kan spares flere hundrede millioner kroner om året, og så har jeg måske ikke engang taget munden fuld. I en sådan sammenhæng er en bevilling på 20 mio. kr. fra Kulturministeriets tips- og lottomidler til en idrætspolitisk udviklingspulje jo et lille beløb.

I sin formandsberetning på det netop overståede årsmøde i DIF, Danmarks Idrætsforbund, sagde Kaj Holm:

»Desværre er knap halvdelen af den voksne befolkning fortsat ikke idrætsaktiv. De dyrker hverken motionsidræt eller foreningsidræt. Da

vort samfund har udviklet sig i en mere og mere mekaniseret retning, så står vi med en sundhedspolitisk udfordring.«

Det har aldrig været vores mål i Socialdemokratiet at gøre de danske idrætsforeninger medlemsløse. Tværtimod tror jeg på, at hvis et menneske, det være sig barn eller voksen, oplever en glæde ved at udøve en idrætsaktivitet, så vil det på et eller andet tidspunkt få lyst til at dyrke en sport i et fællesskab sammen med andre, og det er her, foreningerne og klubberne skal stå parat med deres tilbud.

Men det er også vigtigt, at foreningen hele tiden udvikler og fornyr sig og kommer med nye tilbud, og med lidt hjælp kan idrætsforeningerne blive endnu bedre, hvilket da også kommer til udtryk i flere af idrætsorganisationernes egne udsagn. Vi har set det, og jeg har også citeret, at ledere i organisationerne har peget på nødvendigheden af, at man må forny sig på de her områder, hvis man skal kunne tiltrække medlemmerne.

Så til nogle af de udsagn, der er kommet fra de andre politiske ordførere. Vi har jo gentagne gange understreget, og det er så også blevet bekræftet af hr. Leif Mikkelsen, betydningen af den ansvarlighed og den aktivitet, der finder sted i foreningsverdenen, som er så vigtig. Foreningsverdenen har også erkendt, at det er nødvendigt med satsningsområder for at få endnu flere til at dyrke idræt og motion og gerne og helst inden for idrætsverdenen.

Det har IPIP bl.a. været med til at belyse, og det har man også taget bestik af i foreningsverdenen, i kraft af at man netop som fokuspunkter har taget nogle af de udviklingsområder, som IPIP har været med til at analysere.

Jeg er glad for at høre, at hr. Leif Mikkelsen også fremhæver vigtigheden af, at der er en dialog mellem politikere og organisationer for at styrke folkesundheden i Danmark. Det er næsten et citat, som jeg kan tage fra dengang vi for et år siden egentlig havde en diskussion om dette område. Dengang det blev lukket ned, talte vi også netop om vigtigheden og betydningen af dialogen. Jeg vil sige, at den gentager vi gerne, for det lader til, at det virker, når man her har debatten i Folketinget. Så bliver det, der bliver sagt herfra om nødvendigheden af, at man laver satsningsområder, også i de fleste tilfælde modtaget positivt i idrætsverdenen, sådan at man laver satsninger på området.

Som sagt er det glædeligt at konstatere, at hr. Leif Mikkelsen er bevidst om, at organisationer-

ne er forpligtet til at søge nye veje for at få flere ind i organisationerne, en forpligtelse, som må følge med, at man får et trecifret millionbeløb stillet til rådighed.

Til fru Louise Frevert: Tak for de mange rosende ord. Tankerne om de alternative finansieringsformer vil vi selvfølgelig godt gå ind i en dialog om, for vi er ikke fastlåste i den situation, at de 20 mio. kr. skal tages derfra. Vi er også åbne over for, at der er andre steder, hvor man kan finde finansieringer, hvis man går ind og vil kigge på de samme mål, som vi har prøvet på at opstille, og som jeg har hørt der var positivitet over for.

Vi imødeser en fortløbende dialog om, hvordan vi næste gang, når det her forslag bliver omtalt herfra, kan vende det og måske få en idé om, hvordan vi kan komme videre.

Kl. 20.00

Til fru Nina Berrig fra Det Konservative Folkeparti, ja, så må det konstateres, at der er nok så forskellige opfattelser af, hvad der er en succes, men jeg skal prøve på at få rapporten frem, så fru Nina Berrig kan komme til at læse alle de positive citater, der egentlig er, og hvor idrætsverdenens folk også har givet udtryk for positivitet. Så det er forkert at sige, at det ikke er nogen succes.

Til hr. Mogens Nørgård Pedersen fra Kristeligt Folkeparti må jeg sige, at jeg alligevel håber, når også hr. Mogens Nørgård Pedersen får lejlighed til at læse evalueringsrapporterne, at det kan lykkes efterfølgende at få en positiv dialog, når vi næste gang kommer på banen med forslaget.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Blot et par små detaljer til hr. Peder Sass. Jeg vil i første omgang tilkendegive, at jeg glæder mig til, at vi kan få en dialog i løbet af året, hvor vi kan diskutere målene for, hvordan vi finder ud af at komme overens med en pulje på 20 mio. kr. Det kan blive interessant, og det vil vi i Dansk Folkeparti da gerne være med til at se på.

Nu kommer der en lille korrektion, nemlig at IPIP ikke blev lukket ned. IPIP var et projekt, der blev etableret over en 3-årig periode, som man bagefter skulle evaluere. Så det er måske lige hårde nok ord at bruge, at det blev lukket ned, som om man ville skrotte det. Det gjorde man jo ikke. Man havde besluttet, at det skulle fungere i 3 år.

Så kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Peder Sass: Hvis nu de her idrætsorganisationer sådan rigtig lagde sig i selen og gjorde sig rigtig meget umage, tror hr. Peder Sass så ikke, at det ville være muligt for idrætsorganisationerne at finde 20 mio. kr., når man tager i betragtning, at de rent faktisk får 3,2 mia. kr. til fysiske aktiviteter?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Nu gik hr. Peder Sass jo meget langt i sine udmeldinger om forpligtelser, hvor jeg talte om dialog, så lad os nu få det afklaret en gang for alle her for åbent tæppe. Er det Socialdemokratiets politik, hvis de havde magt til det, at sætte betingelser for tipspengene? Forstået på den måde, om Socialdemokratiet har ønske om at sætte foreningslivets demokrati ud af kraft ved, at vi herfra bestemmer, hvordan disse midler skal bruges, og Socialdemokratiet dermed markerer, at de ikke har den tillid til, at foreningslivets eget demokrati kan bruge det på forsvarlig vis?

Jeg tror, det vil interessere meget i foreningslivet at vide, hvad der egentlig er Socialdemokratiets tanke på det her område, så man kan vide, hvad man kan forvente, hvis Socialdemokratiet ved et uheld i fremtiden skulle få mere magt, end de har i dag.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg er nødt til at sige til fru Louise Frevert, at dette IPIP-projekt blev stoppet før udløbet af den periode, der var aftalt. Sådan var det, og man reducerede også bevillingen med en beløbstørrelse, som vi tidligere har omtalt. Det er også fakta.

Men jeg vil så også godt svare på spørgsmålet, om organisationerne kunne gøre det, hvis de lagde sig i selen. Der er flere, der giver udtryk for her, at det ville være godt med en dialog med idrætsorganisationerne. Det har tidligere kulturministre jo prøvet med forskellig held. Måske kan vores nuværende kulturminister komme i dialog med organisationerne om, at der herfra med det sundhedspolitiske program, som regeringen jo har fremhævet som vigtigt og sammen med de udviklingsprojekter, der køres i Undervisningsministeriet, måske kan skabes et grundlag for, at vi kan lave noget sammen med idrætsorganisationerne og ad frivillighedens vej nå frem til, at der sker et udviklingsarbejde mod de

fælles mål, som vi vel egentlig alle sammen står for.

Vi synes bare, at IPIP gav så mange gode erfaringer, at nogle af dem burde have haft mulighed for at blive videreudviklet i en sådan særlig projektform.

Til hr. Leif Mikkelsen: Jamen i ethvert samfund, i enhver finanslov stilles der jo betingelser med hensyn til, hvordan vi anvender vores penge i samfundet. Vi deler ikke bare check ud til højre og venstre, der er også engang imellem nogle ideer med de ting, vi gør.

Så jeg vil sige, at vi er tilhængere af dialogen, vi er tilhængere af frivilligheden, men engang imellem er man altså også nødsaget til at stille nogle forudsætninger op, når man bliver tildelt store bevillinger.

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Så vil jeg da blot spørge hr. Peder Sass, om det kan have sin rigtighed, at Socialdemokraterne så vil give afkald på at gøre krav på de her 20 mio. kr. på den måde, som de har sagt i dag, til gengæld for at de politiske partiers ordførere sammen med kulturministeren og idrætsorganisationerne prøver at gå i en positiv dialog rent politisk og så den vej rundt finder pengene. Har det sin rigtighed? Har jeg forstået det rigtigt?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja, hr. Peder Sass snakker jo lystigt udenom og begynder at henvise til finansloven. Mit spørgsmål er meget klokkerent: Med hensyn til tipslovgivningen, hvor vi har en særlig lov på det her område, som har signaleret tillid til det frivillige foreningsarbejde, tillid fra et Folketing, fra en regering til hver en tid om, at foreningslivets eget demokrati forvalter disse penge uden betingelser, der er Socialdemokratiets svar, at det ønsker man altså at sætte betingelserne for i fremtiden, hvis Socialdemokratiet havde magt til det.

Sådan må jeg forstå hr. Peder Sass. Vil hr. Peder Sass bekræfte det her på Folketingets talerstol?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jamen – sagt til fru Louise Frevert – hvis det er muligt, vi over sommeren kan få en dialog, hvor vi kan finde frem til de samme ressourcer, som

dem, vi har peget på i forslaget, så er metoden samarbejdets form med hensyn til at nå de samme resultater. Det er vi selvfølgelig åbne over for, det kan ikke være anderledes. Så det er en tilkendegivelse af, at hvis der er alternative muligheder for at finde de samme midler til nogle af de samme mål – vi kan selvfølgelig diskutere, om der skal være lidt nuancer i de mål, vi stiller op – så er det et udtryk for en positivitet til, at vi gerne vil ind i en dialog på det her område.

Jeg har så sent som her i dag haft en lille samtale med ministeren om, at vi måske prøver på at tage fat i den diskussionsform. Så det var det ene.

Til hr. Leif Mikkelsen: Det er jo ikke en ukendt sag, at man også fra regeringens side og med den nuværende kulturminister i stigende omfang benytter resultatkontrakter. Disse resultatkontrakter er jo ud fra det ønske, at de institutioner og organisationer, som modtager offentlige penge, opstiller nogle mål, som man gerne vil nå frem til med disse resultatkontrakter.

Jeg er ikke spor i tvivl om – efter hvad jeg har kunnet se, at hr. Leif Mikkelsen selv signalerer i DGI's blad – at man, når man får offentlige midler, også er forpligtet til at løse nogle af de fælles opgaver, som et samfund stiller op omkring folkesundhed osv. Så hr. Leif Mikkelsen har jo selv i sin måde at beskrive tingene på i idrætsorganisationernes eget blad tilkendegivet nødvendigheden af dialogen, men også, at der er en forpligtelse for organisationer til at tage bestik af den politiske diskussion og den målsætning, vi har i Folketinget for at forøge folkesundheden.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er åbenbart særdeles vanskeligt at få et klart svar, og det er det sikkert, fordi spørgsmålet er ret ubehageligt for Socialdemokratiet, når nu man har bevæget sig ud på den her boldgade. Derfor er der åbenbart grund til at gentage spørgsmålet om, om Socialdemokratiet har tillid til idrættens eget demokrati, og om vi dermed herfra kan få en garanti for, at man har den tillid, der svarer til de pæne ord, der siges. Eller er signalet herfra, at hvis Socialdemokratiet får mulighed for det, så vil man stille betingelser? Alt andet er snak om kontrakter og andet.

Spørgsmålet er alene klokkerent: Har Socialdemokratiet tillid til foreningslivets eget demokrati, eller ønsker man at sætte betingelser med tipspengene i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg ønsker ikke at bringe mig i den situation, som hr. Leif Mikkelsen egentlig ønsker at bringe mig i, nemlig at han gerne vil have mig til at sige, at vi skal stille betingelser for pengene. Vi har tillid til, at valgte demokratiske organisationer, som er underlagt statens revisionsafdeling osv., derigennem afdækker, hvordan man anvender sine penge på en forsvarlig måde.

Den tillid har vi fortsat til organisationerne. Organisationerne oplever vi, når vi deltager i møder med dem. Det gør vi både til deres årsmøder og ved andre lejligheder, hvor vi får lejlighed til at debattere, hvorledes de forvalter deres midler, og hvilke forventninger vi i Folketinget har til vores sundhedspolitiske programmer i et ønske om at forøge og forbedre folkesundheden.

Kl. 20.10

Den dialog tager vi med de idrætslige organisationer, den tager de bestik af, og i fællesskab udvikler vi et tillidsforhold til hinanden, som gør, at man ad frivillighedens vej løser nogle af de opgaver, som vi forventer, eller næsten alle de opgaver, som vi forventer, de nu engang imellem burde tage fat i. På den måde oplever jeg slet ikke, at der er nogen problemer, må jeg sige til hr. Leif Mikkelsen. Der er tillid til, at organisationerne løser de opgaver, som vi forventer, at de løser for os.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

32) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 155:

Forslag til folketingsbeslutning om klassificering og udfasning af og forbud mod farlige stoffer samt om styrkelse af informationsindsatsen.

Af Nicolai Wammen (S) m.fl.

(Fremsat 22/4 2003).

Sammen med denne sag foretoges:

33) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 156:

Forslag til folketingsbeslutning om hormonforstyrrende stoffer.

Af Nicolai Wammen (S) m.fl.

(Fremsat 22/4 2003).

34) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 157:

Forslag til folketingsbeslutning om en skærpet indsats for at sikre børn mod påvirkninger fra farlige stoffer.

Af Nicolai Wammen (S) m.fl.

(Fremsat 22/4 2003).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Med hensyn til B 155 kan jeg konstatere, at der på nogle områder er enighed om den politik, regeringen allerede fører, men der er elementer i forslaget, som jeg mener er urealistiske, eller som den tidligere regering selv har afvist, fordi de var i strid med gældende regler i EU. Det samme gælder i øvrigt de to andre forslag, som vi også behandler nu, men jeg vil som udgangspunkt gå dem igennem et ad gangen.

Jeg er glad for at kunne sige, at der nu er kommet et forslag til en helt ny kemikaliereregulering i EU. Forslaget er nu i offentlig høring på internettet i de næste 2 måneder, og derefter vil Kommissionen fremsætte det endelige forslag.

Forslaget indeholder krav om, at producenter og importører skal registrere og vurdere kemiske stoffer, der markedsføres i EU inden for nærmere fastsatte tidsfrister. Der skal indføres effektive sanktioner, hvis industrien ikke overholder de fastsatte tidsfrister. Forslaget om en tidsfrist på 5 år for alle kemiske stoffer er simpelt hen urealistisk. Jeg mener, at forslaget fra Kommissi-